

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Lehőcz József ügyvéd által képviselt felperesnek a Molnárné dr. Bosnyákovits Laura ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Tatabányai Munkaügyi Bíróságnál 2.M.953/2004. szám alatt megindított és másodfokon a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.21.211/2006/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán

- tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.21.211/2006/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek

- tizenöt nap alatt - 10.000 /tízezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes módosított keresetében a munkaviszonya alatt több ízben elszenvedett üzemi balesetére hivatkozással nem vagyoni kár megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Igényét 2.000.000 forintban jelölte meg.

A Tatabányai Munkaügyi Bíróság 2.M.953/2004/30. számú ítéletével a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes vájárként dolgozott az alperesnél, és 1995. február 15-én csigolyatörést okozó üzemi balesetet szenvedett, a felgyógyulása után eredeti munkakörében dolgozott tovább. 2001. február 14-én és 2002. július 18-án munkavégzés közben megrándult a dereka, az alperes a balesetek üzemi jellegét elismerte. Nem ismerte el

viszont, hogy a felperes 2002. szeptember 12-én ismét üzemi balesetet szenvedett.

A munkaügyi bíróság a beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a felperes 50%-os összmunkaképesség csökkenésén belül az 1995. február 15-én elszenvedett üzemi baleset 20%-os mértékű munkaképesség-csökkenést okozott, a későbbi balesetekből munkaképesség-csökkenés nem származott, a felperes panaszait a saját sorsú megbetegedései okozzák. A munkaügyi bíróság a szakvélemény megállapításai és a tanúnyilatkozatok alapján nem találta bizonyítottnak a nem vagyoni kárigény megalapozottságát. Vizsgálta az elévülést is, és úgy ítélte meg, hogy a felperesnek a baleseti eredetű munkaképesség-csökkenéséről való 2003. augusztusi tudomásszerzéséhez képest 2004. január 20-ai alpereshez tett igénybejelentése miatt az elévülés nem következett be, figyelemmel az Mt. 11. § (3) bekezdésében szabályozottakra.

A felperes fellebbezése alapján eljáró Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.21.211/2006/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság szerint a munkaügyi bíróság elévülés és a hátrányos következmény hiánya miatt utasította el a felperes nem vagyoni kártérítés iránti keresetét, és egyetértett azzal, hogy a perbeli követelés elévült. Álláspontja szerint az 1995-ös baleseti következményen alapuló igény tekintetében az elévülés az OOSZI 2003. augusztus 1-én kelt, és a 20%-os baleseti eredetű munkaképesség-csökkenést megállapító szakvéleményéig nyugodott, és a felperesnek hat hónap állt rendelkezésére az igény érvényesítésére. Megítélése szerint az alperesnek írt 2004. január 20-ai igénybejelentés az elévülési időt megszakította, ekkortól a „hat hónapos elévülési idő” újra kezdődött, miután azonban a felperes a keresetét csak 2004. november 8-án, az „újra kezdődött hat hónapos elévülési időt” meghaladóan nyújtotta be, ezért a kárigényének elévülése bekövetkezett. Az elévülésre tekintettel a másodfokú bíróság a baleset miatti hátrányos következmények fennállása vizsgálatát már szükségtelennek ítélte.

A jogerős ítélet hatályon kívül helyezése, és a keresetének helyt adó határozat hozatala iránt a felperes felülvizsgálati kérelemmel élt, amelyben jogszabálysértésként az Mt. 11. § (3) és (4) bekezdései megsértésére hivatkozott. Álláspontja szerint az első- és a másodfokú bíróság a hivatkozott jogszabályokat tévesen értelmezte, aminek alátámasztására a Legfelsőbb Bíróság egyik eseti döntését említette. Azzal érvelt, hogy az igényének érvényesítésére irányuló hat hónapon belül benyújtott írásbeli felszólítás az elévülést megszakította, és a három éves általános elévülési idő kezdődött el újra, és nem pedig a másodfokú bíróság szerinti újabb

hat hónapos igényérvényesítési idő. Miután „kérelem formájában” a kárigény bejelentése a tudomásszerzést követő hat hónapon belül megtörtént, elévülésről nem lehet szó az Mt. 11. § (3) és (4) bekezdése értelmében.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes alappal hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság - a másodfokú ítéletben megállapítottakkal ellentétben - az igényt nem találta elévültnek. Mindazonáltal a másodfokú bíróság a felperes fellebbezésére tekintettel, és amiatt is helytállóan vizsgálta elsődlegesen az igény elévülését, mivel az Mt. 11. § (2) bekezdése értelmében az elévülést hivatalból kell figyelembe venni.

Az Mt. 11. § (1), (3) és (4) bekezdése egybevetéséből megállapítható, hogy az igény érvényesítésére irányuló írásbeli felszólítás az esedékessé válástól számított három éves elévülési időn belül szakítja meg az elévülést. Amennyiben a jogosult az igényét a három éves elévülési időn belül menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnéséről számított hat hónapon belül az elévülési idő eltelte ellenére az igényét bíróság előtt érvényesítheti. Ha az elévülési idő eltelt, a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólításnak az elévülés szempontjából már nincs jelentősége, így az elévülés nyugvása utáni hat hónapos igényérvényesítési idő szempontjából sem.

Az elsőfokú bíróság ezért tévesen tulajdonított jelentőséget az elévülés nyugvását követő hat hónapon belül a munkáltatóhoz történt írásbeli felszólításnak, ez ugyanis az Mt. 11. § (3) bekezdésének alkalmazása szempontjából nem minősült az igény érvényesítésének. Így az elévülésre vonatkozó téves jogértelmezése miatt alaptalanul vizsgálta az igényt érdemben.

A másodfokú bíróság az elévülés körében érdemben helytállóan foglalt állást, az elévülésről kifejtett érvelése azonban az előbbieknek megfelelően pontosítandó.

A nem vitatott jogerős ítéleti tényállás szerint a felperesi nem vagyoni kártérítési igény az 1995-ben bekövetkezett üzemi baleseten alapult, és az ezzel összefüggő munkaképesség-csökkenést az OOSZI orvosi bizottságának 2003. augusztus 1-jei szakvéleménye állapította meg. Ez ideig a perbeli igény tekintetében tehát az elévülés nyugodott, és a felperes hat hónapig jogosult volt az

igényének bírói úton való érvényesítésére (Mt. 11. § (3) bekezdés), a keresetét azonban a hat hónap elteltével, 2004. november 8-án nyújtotta be. Miután az elévülési idő eltelt, az alpereshez hat hónapon belül benyújtott írásbeli felszólításnak már nem volt jelentősége, az elévülés nyugvását követő hat hónapos bírói igényérvényesítési határidő elmulasztása miatt a felperes perbeli nem vagyoni kárigénye elévült.

A kifejtettek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta (Pp. 275. § (3) bekezdés).

A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2008. január 9.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő